

Z nadřádu běžců (*Ratitae*) se k hospodářským účelům u nás i v zahraničí využívají pouze tři druhy běžců, a to pštros dvouprstý (*Struthio camelus*), nandu pampový (*Rhea americana*) a emu hnědý (*Dromaius novaehollandiae*). Jejich faremní využití je následující: pštrosi z 93 %, emu z 6 % a nandu z 1 %. Pštros dvouprstý má 3 formy, které se odlišují velikostí a hmotností, v České republice se jedná o pštrosa červenokrkého, modrokrkého a černokrkého.

Dalším druhem běžců je kasuár přilbový (*Casuaris casuaris*), který žije soliterně, je velmi agresivní a špatně se adaptuje na podmínky faremního chovu. Do nadřádu běžců jsou dále zahrnováni kiviové (*Apterygiformes*), o kterých není známo, že by se chovali faremně.

Při zakládání farmových chovů běžců v České republice v roce 1993 se vycházelo ze znalostí etologie chovaných běžců a jejich chování ve volné přírodě. Chovy byly koncipovány jako chov ve výběžích, které sloužily zároveň jako pastva s příkrmem krmné směsi. Při stanovení původních rozměrů nebyly zkušenosti s farmovým chovem těchto zvířat, v té době nebyly žádné zkušenosti ani s jejich chovem, ustájením, krmením, plemenitbou, líhnutím a odchovem kuřat, zdravotní problematikou v chovech, porážením s prodejem masa a kůží, neexistovaly žádné informace, literatura, nebyla k tomu žádná legislativa.

Aby se zabránilo určité živelnosti v chovu běžců a nežádoucí plemenitbě, byl v roce 1997 založen Český svaz chovatelů pštrosů (ČSCHP), jehož hlavním cílem byla a stále je podpora a zajištění podmínek pro chov, rozmnožování, šlechtění a další odbornou činnost v ČR chovaných plemen běžců včetně spolupráce se zahraničím. Došlo také k legislativním změnám a běžci byli uznáni za hospodářské zvíře.

Z těchto chovatelů se během následujících let stali uznávaní odborníci nejen u nás, ale i v zahraničí. Jejich erudovanost je založena na každodenní práci v chovech, sledování a pozorování zvířat a evidování poznatků z chovů. Svě znalosti předávají kontinuálně na odborných seminářích, přednáškách a jsou zdrojem informací i pro vědeckou obec.

K návrhu na úpravu § 12 vyhlášky o minimálních standardech pro ochranu hospodářských zvířat došlo po pečlivém zvážení a konzultacích s řadou předních chovatelů běžců. Z jejich více než dvaceti sedmiletých zkušeností s chovem těchto zvířat v našich podmínkách vycházely jejich připomínky a náměty, které byly pečlivě zváženy a konzultovány, a poté zpracovány do navrhované podoby s maximálním důrazem na zabezpečení welfare chovaných zvířat, což je pro chovatele prioritou.

Cílem je tedy přejít ze stávajícího znění vyhlášky nastaveného pro běžce nedomestikovaných druhů zvířat chovaných v zajetí na podmínky pro chov zvířat plně domestikovaných.

Pro úplnost dodáváme, že tyto druhy běžců jsou především plodožraví a semenožraví ptáci. V chovech je zdrojem jejich obživy krmivo poskytnuté chovatelem, nikoliv pastva ve výběhu (pouze do 10 %) jako je tomu u savců, kteří jsou schopni výběhy spásat, nebo u zvířat nedomestikovaných. Výběhy běžci využívají především pro uspokojení tělesného pohybu, zdržují se v hloučcích a u krmišť, kde je jim předkládáno krmivo. Rozsáhlý výběh by mohli využít k reflexní reakci na hrozící nebezpečí, nicméně i to je řešeno v § 12 odst. 1 písmeno a) vyhlášky.

V ustanovení § 12 odst. 1 písm. b) dochází ke změně minimálních standardů pro ochranu běžců. Původní ustanovení požadující pro chov tří dospělých pštrosů dvouprstých 1000 m² a pro chov každého dalšího jedince navíc 800 m² se jeví jako nadhodnocené a nadbytečně ekonomicky i prostorově zatěžující tyto chovy. Na základě více než dvacetiletých chovatelských zkušeností byla proto navržena minimální velikost výběhu pro každého dospělého pštrosa dvouprstého 300 m².

V ustanovení § 12 odst. 1 písm. c) dochází ke změně minimálních standardů pro ochranu běžců. Původní ustanovení požadující pro chov tří dospělých nandu nebo emu 500 m² a pro chov každého dalšího jedince navíc 250 m² se jeví jako nadhodnocené a nadbytečně ekonomicky i prostorově zatěžující tyto chovy. Na základě více než dvacetiletých chovatelských zkušeností byla proto navržena minimální velikost výběhu pro každého dospělého nandu nebo emu 100 m².

Dosavadní ustanovení § 12 odst. 1 písm. d) bylo z důvodu nadbytečnosti vypuštěno na návrh Českého svazu chovatelů pštrosů, z. s. V našich podmínkách jsou běžci chováni společně, samci se samicemi a tvoří po celý rok chovné páry, nebo hejna - jsou tzv. spáření. Oddělit samce od samice je někdy potřebné z důvodu agresivity jedince, případně z jiného důvodu. Chovatelské zkušenosti ukazují, že vizuální bariéra i zábrany mezi skupinami běžců, tak jak je v současnosti uvádí § 12 odst. 1 písm. d), jsou zbytečné.

S výše uvedeným vypuštěním písm. d) souvisí to, že chovy běžců mohou být intenzivní, polointenzivní nebo extenzivní:

- Při zakládání chovů běžců v našich podmínkách se vycházelo z možností chovu na omezené ploše sloužící pro výběh s krměním statkovými krmivými s přidavkem krmné směsi. Chovné kusy jsou chovány v párech, nebo triádách (1 samec a 2 samice). Vejce jsou odebírána z hnízda a uměle líhnuta. Kuřata jsou odchovávána v oddělení pro odchov kuřat. Tento intenzivní způsob chovu zaručuje dobré výsledky reprodukce, chovatel má možnost sledovat vývin kuřat a jejich zdravotní stav.
- U polointenzivního způsobu chovu jsou chovní ptáci (chovnou skupinu tvoří 1 samec a 4 až 5 samic) chováni během chovné sezony v hejnech do 40 ks na ploše 0,20 - 0,40 ha na 1 kus. Chovní ptáci jsou zásobováni před a během snášky krmivem. Vejce jsou sbírána z výběhu a uměle líhnuta. Po vylíhnutí jsou kuřata dána na výchovu k pěstounům. Mladí a jateční ptáci se pasou na vojtěškové či jetelové pastvě s doplňkovým přidavkem kompletní krmné směsi. Větší prostor na 1 kus oproti intenzivnímu způsobu působí příznivě na zdravotní stav a snižuje náklady na krmění.
- Při extenzivním způsobu chovu se běžci chovají téměř jako divoce žijící ptáci na rozsáhlé ploše. Líhnutí a odchov je přenechán výhradně běžcům. Kuřata ve stáří 3 - 4 měsíců jsou odstavována od rodičů. Doplňkové krmivo se nepřidává, nebo jen v omezeném množství během sezony líhnutí. Výsledky reprodukce na jednu samici jsou však nízké, protože ptáci sedí na vejcích již po ukončení první násady a pak je pro ně sezona líhnutí ukončena. Připočteme-li potřebu velkých ploch, které musí být k dispozici a potíže s manipulací ptáků, kteří jsou téměř divocí, pak nízké náklady na krmění u tohoto způsobu chovu nevyvážejí přednosti intenzivního nebo polointenzivního chovu. Pro ekonomicky směřované zemědělské využití pštrosů není tento způsob chovu v našich podmínkách dobře praktikovatelný. Je znám ze zahraničí, u nás není.

Původní znění odstavců 2 a 3 stanovovalo minimální požadavky na přístřešky pro pštrosy, nandu a emu. Tyto parametry se však jeví jako nadhodnocené a nadbytečně ekonomicky zatěžující tyto chovy.

Návrh rozšiřuje požadavky z přístřešků také na stáje. Návrh této změny vychází z potřeb provozu a je reakcí na nové provozní poznatky, které v době vzniku vyhlášky ještě nebyly známy.

Nově jsou v odstavci 2 obecné požadavky na přístřešky a stáje pro pštrosy, emu a nandu. V odstavci 3 jsou stanoveny požadavky na minimální plochu pro přístřešky a stáje pro pštrosy, v odstavci 4 pro nandu a emu.

Vyhláška snižuje nadhodnocené minimální plochy přístřešku na jeden kus, a to u pštrosa z 10 m² na 5 m² a u nandu a emu z 5 m² na 2 m². Parametry na výšku přístřešků a šířku průchodů byly stanoveny obecněji, postihují tak lépe velkou variabilitu výšky i hmotnosti chovaných zvířat danou jak rázem chovaného zvířete (např. pštros červenokrký, modrokrký a černokrký), tak cílem chovu (chovná či jatečná zvířata).

Návrh této změny vychází z potřeb provozu a je reakcí na nové provozní poznatky, které v době vzniku vyhlášky ještě nebyly známy.

Návrh rovněž v nově navržených odstavcích 3 a 4 rozlišuje další kategorii chovaných zvířat – mladé ptáky ve věku 1 až 2 roky. To umožňuje přesněji postihnout požadavky jednotlivých kategorií chovaných běžců.

Pojem „postupné zvětšování“ je ve vyhlášce již mnoho let a nepůsobí žádné aplikační problémy. Naopak chovatelé běžců sami navrhli úpravu parametrů. K termínu postupného zvětšování: běžci se odchovávají ve stájích, halách nebo přístřešcích dle jednotlivých kategorií (kuřata, mladí ptáci, chovné kusy) v kotcích nebo boxech k tomuto účelu upravených. Jedna část hrazení kotce je mobilní a tou se velikost kotce s růstem, zvětšováním tělesného rámce a živé hmotnosti zvířat upravuje (zmenšuje nebo zvětšuje), tak aby odpovídala dané kategorii zvířat v ní chovaných.

V ustanovení odstavce 6 je stanoveno, od kdy musí stáje pro běžce splňovat stanovené podmínky. Podmínky uvedené ve vyhlášce musí splňovat všechny nově budované nebo rekonstruované stáje. Všechny stáje pro běžce musí splňovat uvedené podmínky od 1. ledna 2023. Chovatelé tedy budou mít období zhruba 1,5 roku na to, aby své chovy uvedli do souladu s vyhláškou.

Ustanovení odstavce 6 se vztahuje na stáje, toto ustanovení se nevztahuje na přístřešky. Pro přístřešky totiž byly požadavky stanoveny vyhláškou i v minulosti a novelou vyhlášky dochází ke zmírnění těchto požadavků, nikoliv k jejich zpřísnění.

K bodu 19 – k § 13

Původní ustanovení § 13 upravovalo minimální standardy pro ochranu kožešinových zvířat ve farmovém chovu.

V ČR je chov kožešinových zvířat zakázán od 1. 2. 2019. Zákon na ochranu zvířat i po zákazu chovu kožešinových zvířat obsahuje ustanovení § 5c – Usmrcování kožešinových zvířat a hlodavců. Znění vyhlášky tedy respektovalo vůli zákonodárce i přes uvedený zákaz nadále upravovat podmínky ochrany kožešinových zvířat.

Každé kožešinové zvíře je chováno za účelem získání kožešiny. Kožešinová zvířata, která nejsou chována za účelem získání kožešin, pojmově neexistují. Definice kožešinových zvířat je uvedena v čl. 2 písm. m) nařízení Rady ES č. 1099/2009 ze dne 24. září 2009 o ochraně zvířat při usmrcování. Z tohoto nařízení citujeme: kožešinovými zvířaty jsou savci chovaní primárně k produkci kožešin, jako jsou norci, tchoři, lišky, mývalové, nutrie a činčily.

Vzhledem k výše uvedenému bylo ustanovení § 13 na základě připomínky Asociace veterinárních lékařů ČR vypuštěno.

Nové ustanovení § 13 obsahuje minimální standardy pro ochranu králíků. Toto ustanovení bylo do novely vyhlášky doplněno na základě požadavku Státní veterinární správy.

Státní veterinární správa při odůvodnění svého návrhu uvedla:

„Oblast chovu králíků s ohledem na požadavky na ochranu zvířat během chovu i během usmrcování je v EU vysoce aktuálním tématem. Králíci jsou z hlediska počtu druhým nejpočetnějším druhem zvířat chovaným pro hospodářské účely v EU (po drůbeži). Ačkoli existují pravidla stanovující minimální normy pro ochranu hospodářských zvířat, v EU neexistují právní předpisy, které by specificky chránily dobré životní podmínky králíků. V roce 2016 však vydal Evropský parlament pracovní dokument k minimálním standardům pro ochranu hospodářsky chovaných králíků. V roce 2017 přijal Evropský parlament usnesení o minimálních standardech na ochranu chovaných králíků a požádal Úřad pro bezpečnost potravin (EFSA), aby poskytl vědecké stanovisko, které by pomohlo provedení tohoto usnesení.“

„Úřad pro bezpečnost potravin (EFSA) vydal několik vědeckých stanovisek:

- *Vědecké stanovisko o zdraví a dobrých životních podmínkách králíků chovaných v různých produkčních systémech (přijato 21/11/2019, publikováno 9/1/2020) – novela z roku 2005,*
- *Vědecké stanovisko týkající se metod omračování a porážky králíků pro lidskou spotřebu (přijato 21/11/2019, publikováno 9/1/2020),*
- *Vědecké stanovisko týkající se zabíjení králíků z jiných důvodů, než je porážka (přijato 10/12/2019, publikováno 9/1/2020).*

Vědecké stanovisko úřadu EFSA o zdraví a dobrých životních podmínkách králíků chovaných v různých produkčních systémech se zaměřuje na šest příkladů systémů ustájení: konvenční klece; strukturálně obohacené klece; vyvýšené kotce; podlahové kotce; venkovní / částečně venkovní systémy; a organické systémy.

Hlavní závěry jsou následující:

- *dobré životní podmínky dospělých králíků jsou v konvenčních klecích nižší než v ostatních pěti ustájecích systémech (s jistotou 66 – 99 %). Nejvýznamnějšími problémy v tomto systému chovu je omezení pohybu, možnosti projevů přirozeného chování (především sociálního chování) a zajištění odpočinku;*
- *dobré životní podmínky neodstavených králíků jsou nejnižší ve venkovních systémech (tepelný stres) a nejvyšší ve vyvýšených kotcích (jistota 66 – 99 %);*
- *organické systémy jsou obecně dobré.*

Hlavní doporučení k systému konvenčních klecí jsou následující:

- *zvětšit velikost konvenčních klecí a přidat prvky, které umožňují účelnější využití klecí (plošiny),*
- *místo drátěného pletiva jako podlahu užít plastové rošty materiál k hlodání by měl být dostupný všem kategoriím králíků.*

Lze tedy očekávat projednávání této oblasti na různých výborech a tlak nevládních organizací na ošetření této problematiky (již několikrát na programu Stálého veterinárního výboru SCoPAFF v roce 2020).

Současně lze konstatovat, že po králíciím mase stoupá odbyt s ohledem na jeho dietetickou hodnotu i dostupnou cenu, a kromě zvířat dovážených do ČR za účelem porážky (zejména z Polska a Slovenské republiky), dochází meziročně k oživení chovu v České republice.

Na současný trend poukazuje i nová povinnost registrace chovatelů králíků v EU, která je stanovena nově v předpisu „Animal Health Law“ (od 21. 4. 2021).

Navrhujeme do vyhlášky tedy nové ustanovení § 13, které upravuje alespoň základní minimální standardy pro ochranu králíků chovaných jako zvířata hospodářská. „

„Nová právní úprava přináší základní podmínky chovu králíků, kde hlavním motivem je aktuálnost tématu a absence této právní úpravy.“

„Cílem právní úpravy je tedy definovat základní podmínky chovu králíků. Právní úprava vychází z původního návrhu Doporučení Rady Evropy – 17. revize (2007) a také z vědeckých stanovisek o zdraví a dobrých životních podmínkách králíků chovaných v různých produkčních systémech EFSA (2005, 2020).“

Kromě výše uvedené argumentace Státní veterinární správy je nutné zmínit následující.

Výše uvedený návrh doporučení Rady Evropy je z roku 2004 (revize z roku 2007) a ani po uplynutí 13ti let nebyl přijat. Dle informací, které má Ministerstvo zemědělství k dispozici, Rada Evropy již neplánuje se dále zabývat problematikou ochrany zvířat. Nelze tedy očekávat přijetí tohoto doporučení. Nelze proto formulovat právní úpravu tak, že by de facto kopírovala tento dokument. Uvedené doporučení může být pouze jedním z východisek nové právní úpravy.

Na úrovni Evropské unie v současné době neexistuje žádné nařízení nebo směrnice, které by závazně upravovalo minimální standardy pro ochranu králíků. Co se tedy týče stanovení takových podmínek, které by sebou nesly nutnost přestavby zařízení určených pro chov králíků, je nezbytné v této oblasti vyčkat na výsledky jednání na úrovni EU. V opačném případě by se mohlo stát, že bude česká právní úprava odlišná od právní úpravy unijní a českým chovatelům vzniknou zbytečné finanční náklady spojené s neustálými změnami požadavků. Takový přístup by mohl vést také k žalobám na Českou republiku ohledně zbytečně vynaložených nákladů a zvýšil by požadavky na případné dotace spojené s takovou přestavbou.

Jak již tedy uvedla Státní veterinární správa, cílem ustanovení je upravit základní požadavky na chov králíků. Změna podmínek pro chov králíků bude mít vliv na chovatele, kteří v současné době chovají králíky na území České republiky. U některých chovatelů bude nutná případná dílčí úprava technologií.

Přestože nová právní úprava přináší základní požadavky na chov králíků, bez stanovení konkrétních rozměrů technologií, je nutné takovou úpravu považovat z hlediska ochrany králíků za přínosnou, neboť v současné době nejsou v české právní úpravě obsažena žádná speciální ustanovení týkající se chovu králíků.

Je ovšem na místě zdůraznit, že vyhláška se nebude vztahovat na všechny chovatele králíků. Požadavky stanovené v novém ustanovení se vztahují na zařízení, ve kterých je chováno více než 100 kusů dospělých králíků. Vyhláška se tak nebude vztahovat na malochovy králíků a na králíky chované jako zvířata v zájmových chovech, ve kterých ovšem i nadále budou platit ustanovení zákona na ochranu zvířat, která zakazují týrání zvířat. Nelze tedy argumentovat tím, že by určitá skupina králíků byla zcela nechráněna.

Jedná se například o tato ustanovení zákona na ochranu zvířat:

- Za týrání se považuje z jiných než zdravotních důvodů omezovat výživu zvířete včetně jeho napájení, nestanoví-li zvláštní předpis jinak [§ 4 odst. 1 písm. c) bod 1].
- Za týrání se považuje z jiných než zdravotních důvodů omezovat bez nutnosti svobodu pohybu nutnou pro zvíře určitého druhu, pokud by omezování způsobilo utrpení zvířete [§ 4 odst. 1 písm. c) bod 3].
- Za týrání se považuje vyvolávat bezdůvodně nepřiměřené působení stresových vlivů biologické, fyzikální nebo chemické povahy [§ 4 odst. 1 písm. j)].

- Za týrání se považuje chovat zvířata v nevhodných podmínkách nebo tak, aby si sama nebo vzájemně způsobovala utrpení [§ 4 odst. 1 písm. k)].
- Chovatel je povinen zajistit s ohledem na druh hospodářského zvířete, stupeň jeho vývoje, adaptaci a domestikaci, životní podmínky odpovídající fyziologickým a etologickým potřebám hospodářských zvířat tak, aby jim nebylo působeno utrpení a byla zajištěna jejich pohoda v souladu se získanými zkušenostmi a vědeckými poznatky [§ 12c odst. 1].

Je také na místě připomenout, že vyhláška je primárně určena pro zvířata chovaná jako zvířata hospodářská. Uvedená pravidla se tedy nebudou vztahovat na chovatele, kteří chovají králíky jako zvířata v zájmovém chovu, tedy především v rámci své zájmové činnosti a pro vlastní potřebu a spotřebu. Drobnochov králíků je velmi často zájmovou činností. Ani u zvířat v zájmovém chovu není vyloučen hospodářský efekt chovu, ale tento efekt nesmí být hlavním účelem chovu. Hospodářský efekt je hlavním účelem chovu u chovatelů, kteří chovají zvířata v rámci své podnikatelské činnosti, tedy v případech, kdy je chov králíků zdrojem obživy dané osoby.

Pojem „zvíře v zájmovém chovu“ a pojem „zvíře hospodářské“ je již od roku 1992 definován v zákoně na ochranu zvířat. Za tu dobu již praxe umí s těmito pojmy pracovat. Uvedené členění zvířat dle účelu jejich chovu je aplikováno také na evropské úrovni (předpisy EU, předpisy Rady Evropy) a v dalších evropských státech. K pojmům hospodářské zvíře a zvíře v zájmovém chovu viz výše.

EFSA zpráva (str. 64 a 65) uvádí, že králíci odpočívají 12 - 18 hodin denně, tedy značnou část dne. Zaujímají buď přikrčenou pozici vleže, když jsou ve střehu, nebo když jsou v klidu a mají možnost, odpočívají tak, že natáhnou v plné délce zadní nohy. Někdy také leží na boku. Zvířata, kterým není umožněno zaujmout odpočinkovou pozici, mohou trpět fyzickým diskomfortem. Ležení s protaženými pánevními končetinami je pro králíky přirozený způsob odpočinku a takovýto odpočinek by jim měl být umožněn, viz např. § 12a odst. 1 zákona, kdy: *„ustájení musí umožnit hospodářským zvířatům bez obtíží uléhat, odpočívat, vstávat a pečovat o povrch svého těla a vidět na ostatní zvířata. Prostor pro ležení musí být pohodlný, čistý a s řádným odtokem tekutých odpadů a nesmí působit nepříznivě na hospodářská zvířata.“* Velikost ustájení (klece) znamená značné omezení pohybu pro zvíře a omezení aktivit, které může zvíře provádět. Odpočinek v přirozené poloze by měl být umožněn všem chovaným zvířatům (ať už hospodářským či zájmovým).

Přední odborníci na chov králíků jednoznačně podtrhují význam okusu pro udržení zdravého chrupu králíků (obrušování zubů) a dále okus významně snižuje agresivitu králíků chovaných skupinově. Chovateli ustanovení dává možnost volby, jaký materiál pro okus zvolí i s ohledem na technologii ustájení králíků. To znamená, že v případě roštového ustájení může chovatel použít pouze dřevěné klacíky, které na rozdíl od sena a slámy nebudou ucpávat rošty a nebudou příčinou nefunkčnosti ustájevacích technologií.

EFSA zpráva na str. 70 uvádí: Žvýkání a hryzáni je součástí normálního repertoáru chování králíka. Nicméně když králíci žvýkají části klece, je to považováno za chování abnormální či chování přesměrované na abnormální objekt. Žvýkání klece je více běžné u mladších laboratorních králíků než u starších (srovnáváno stáří 2 měsíce a 6 měsíců) a je tedy tím pádem běžnější u rostoucích králíků než u chovných zvířat. EFSA již ve své zprávě z roku 2005 popisuje nedostatek materiálu ke hryzáni jako hlavní nebezpečí pro vznik abnormálního chování. U laboratorních králíků bylo seno efektivnější k redukci abnormálního chování, ale dřevěné klacíky byly dle výsledků některých studií stále ještě dostatečně účinné, aby způsobily signifikantní pokles v abnormálním chování u individuálně ustájených králíků.

Výčet není striktní, u jednotlivých technologií lze použít jednu z možností, nebo jiný vhodný materiál.

Ustanovení odstavce 10 je formulováno tak, aby u starých staveb nebylo nutno do roku 2030 měnit technologie, ale zároveň, aby s tím chovatel při svých plánech na přestavby a rekonstrukce mohl počítat. Každý chovatel tedy bude mít dostatečný čas se na změnu připravit a zařadit si ji do svých plánů. Ustanovení odstavců 1 a 5 se proto budou vztahovat na všechny chovatele až od roku 2030. Také u ostatních povinností je chovatelům králíků stanovena doba na přizpůsobení se novým požadavkům, a to do 1. 1. 2023.

K čl. II – Závěrečné ustanovení

Jelikož se jedná o technický předpis, podléhá notifikaci podle směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/1535 ze dne 9. září 2015 o postupu při poskytování informací v oblasti technických předpisů a předpisů pro služby informační společnosti.

Podle čl. 1 bod 1 písm. a) uvedené směrnice se výrobkem rozumí každý průmyslově vyrobený výrobek a každý zemědělský produkt včetně produktů rybolovu. Stanovením podmínek chovu hospodářských zvířat vyhláška upravuje podmínky, za kterých jsou produkovány zemědělské produkty.

K čl. III – Účinnost

Navrhuje se nabytí účinnosti vyhlášky 1. července 2021.